



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 267/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. R. M., D., Írsko, zastúpeného advokátkou JUDr. I. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie a prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupmi Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Em/1/2012, Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 521/2012 a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. R. M. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2013 doručená sťažnosť MUDr. R. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Em/1/2012, Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 521/2012 a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“).

V sťažnosti sa okrem iného uvádza:

„Sťažovateľ je otcom maloletých detí Y. M... a M. M..., obe štátne občianky Írskej republiky...

Dňa 6. 1. 2011 matka maloleté deti neoprávnene premiestnila z Írska, krajiny ich obvyklého pobytu na Slovensko a odmieta sa vrátiť. Otec nedal matke súhlas s vysťahovaním na Slovensko.

Dňa 31. 1. 2011 sťažovateľ doručil Okresnému súdu Bratislava I návrh na nariadenie návratu maloletých detí... na územie ich obvyklého pobytu do Írska. Prvostupňový súd uznesením zo dňa 1. 7. 2011, č. k. 1 P/50/2011 nariadil návrat maloletých detí M. do Írska...

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 26. 10. 2011, č. k. 20 CoP 57/2011 uznesenie prvostupňového súdu potvrdil...

Keďže matka na žiadosť sťažovateľa, aby mu odovzdala deti nereagovala a dobrovoľne neplnila vykonateľné rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I., dňa 1. 2. 2012 poslal sťažovateľ Okresnému súdu Michalovce návrh na súdny výkon rozhodnutia o nariadenie návratu maloletých detí...

Dňa 13. 2. 2012 Okresný súd Michalovce vyzval matku na podrobenie sa a rešpektovanie povinností vyplývajúcich z rozhodnutí Okresného súdu Bratislava I zo dňa

1. 7. 2011 č. k. 1 P/50/2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. 10. 2011 č. k. 20 CoP/57/2011. Matka na výzvu nereagovala.

Dňa 1. 3. 2012 matka podala návrh na prerušenie konania... s odôvodnením, že podala podnet na podanie mimoriadneho dovolania na Najvyšší súd..., Generálnym prokurátorom...

Okresný súd Michalovce konanie o výkon rozhodnutia prerušil uznesením zo dňa 26. 3. 2012.

Dňa 19. 6. 2012 sťažovateľ podal sťažnosť na prieťahy Generálnej prokuratúry SR...

Generálna prokuratúra dňa 22. 6. 2012 na túto sťažnosť oznámila sťažovateľovi, že podnet matky na podanie mimoriadneho dovolania bol odložený dňa 20. 2. 2012.

Sťažovateľ podal na Okresný súd... dňa 12. 7. 2012 sťažnosť na prieťahy v konaní. Svoju sťažnosť odôvodnil tým, že v čase, keď Okresný súd Michalovce konanie o súdny výkon rozhodnutia prerušil (dňa 26. 3. 2012), bol podnet na podanie mimoriadneho dovolania už odložený (dňa 20. 2. 2012)...

Zároveň podal sťažovateľ Okresnému súdu... dňa 12. 7. 2012 návrh na pokračovanie v konaní.

Dňa 14. 8. 2012 Okresný súd... uznesením zrušil uznesenie o prerušení výkonu rozhodnutia vydané Okresným súdom Michalovce dňa 26. 3. 2012 pod č. k. 17 Em/1/2012.

Dňa 18. 10. 2012 Okresný súd... uznesením zamietol návrh na súdny výkon rozhodnutia o nariadenie návratu maloletých detí...

Proti tomuto uzneseniu sa sťažovateľ odvolal dňa 15. 11. 2012.

Dňa 5. 4. 2013 podal sťažovateľ Krajskému súdu... sťažnosť na prieťahy v konaní. Svoju sťažnosť odôvodnil tým, že v tejto veci ide o súdny výkon rozhodnutia o nariadenie návratu maloletých detí na základe Dohovoru č. 119/2001 Z. z. o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí a Nariadenia rady (ES) č. 2201/2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností (Brusel II bis), a podľa týchto ustanovení má súd, ktorému sa podala žiadosť o návrat dieťaťa, konať o žiadosti urýchlene najrýchlejšími postupmi, ktoré mu poskytuje vnútroštátny právny poriadok, pričom vydá rozsudok najneskôr do šiestich týždňov od podania žiadosti. Od podania odvolania uplynulo päť mesiacov, Krajský súd... však žiadne pojednávanie nenariadil a ani vo veci nerozhodol...“

Sťažovateľ tiež uviedol, že „postupom Okresného súdu... dňa 26. 3. 2012 pod č. k. 17 Em/l/2012 vo veci uznesenia o prerušení konania o výkon rozhodnutia a postupom Generálnej prokuratúry SR vo veci podaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania“ bolo porušené jeho „právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru...

Sťažovateľ sa o podanom podnete na podanie mimoriadneho dovolania dozvedel až z uznesenia o prerušení konania o výkon rozhodnutia. Keďže dôvody na prerušenie konania uvedené v tomto uznesení považoval za odôvodnené, odvolanie proti nemu nepodal. Sťažovateľ nemohol vedieť, že takého dôvody v čase vydania uznesenia prvostupňovým súdom neexistujú...“.

Sťažovateľ poukazuje v sťažnosti ďalej na to „že bolo porušené jeho právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním rodinného života podľa článku čl. 19 ods. 2 Ústavy... a právo na rešpektovanie rodinného života podľa článku 8 Dohovoru...“ tým, že „sťažovateľovi bola odňatá možnosť starať sa osobne o svoje maloleté deti napriek právoplatným rozhodnutiam súdov. Keďže matka neumožňuje sťažovateľovi styk s deťmi, a to ani telefonicky, s deťmi sa nemôže žiadnym spôsobom kontaktovať...“, a takisto namieta aj porušenie svojho „základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy... a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“, pretože „od podania návrhu na výkon rozhodnutia na Okresnom súde Michalovce dňa 4. 2. 2012 do dnešného dňa uplynulo 15 mesiacov...

Okresný súd... sa predtým ako vydal uznesenie o prerušení konania o výkon rozhodnutia neinformoval na generálnej prokuratúre o stave konania vo veci podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, a Generálna prokuratúra SR ani mesiac po tom ako rozhodla o odložení podnetu matky, neinformovala prvostupňový súd o tomto rozhodnutí. Nečinnosť a nespolupráca orgánov, ktoré sa majú podieľať na výkone, spôsobili prietahy v dĺžke 5 mesiacov.

Krajský súd... napriek tomu, že nejde o zložitú vec a vec sa týka maloletých detí, od novembra 2012 až doteraz nerozhodol.

Samotné deklarovanie porušenia základných práv a slobôd ústavným súdom nemožno považovať v tomto prípade za dostatočné, pretože zásah do rodičovských práv za

obdobie od 4. 2. 2012, kedy bol podaný návrh súdu na výkon rozhodnutia o nariadenie návratu maloletých detí, sa už nedá napraviť ani odstrániť.

Postupom súdov bola sťažovateľovi odňatá možnosť osobne sa starať o svoje deti, vychovávať ich, tráviť s nimi voľné chvíle, čo je pre otca frustrujúce. Deti tak vyrastali bez jeho vplyvu a vzájomnej lásky. “

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„1. Právo MUDr. R. M. na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru... postupom Okresného súdu Michalovce vedenom pod spis. zn. 17 Em/1/2012, a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky porušené bolo.

2. Právo MUDr. R. M. na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do rodinného života podľa článku 19 ods. 2 Ústavy... a právo na rešpektovanie svojho rodinného života podľa článku 8 Dohovoru... postupom Okresného súdu Michalovce vedenom pod spis. zn. 17 Em/1/2012, postupom Generálnej prokuratúry... a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod spis. zn. 8 CoP/521/2012 porušené bolo.

3. Základné právo MUDr. R. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy... a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru...postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod spis. zn. 8 CoP/521/2012 porušené bolo.

4. Krajskému súdu v Košiciach sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP/521/2012 konal bez zbytočných prieťahov.“

Okrem toho sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 60 000 € a úhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 344/06).

1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na rešpektovanie svojho rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Em/1/2012 a jeho uznesením z 26. marca 2012, ktorým prerušil konanie „o výkon rozhodnutia“

Ústavný súd z namietaného uznesenia okresného súdu zistil, že proti nemu bolo možné „ *podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Košiciach cestou tunajšieho súdu*“.

Sťažovateľ v sťažnosti aj uviedol, že odvolanie proti uzneseniu nepodal, „ *keďže dôvody na prerušenie konania uvedené v tomto uznesení považoval za odôvodnené*“.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa vyznačuje okrem iného tým, že je založená na princípe subsidiarity. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažovateľovej sťažnosti prihliadal na vymedzenie svojej právomoci v ustanovení čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci namietaného porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže alebo mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 203/09).

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti v tejto časti vychádzal zo svojej judikatúry a tiež judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej k základným zásadám spravodlivého procesu okrem požiadavky nezávislého a nestranného rozhodovania, vylúčenia ľubovôle v súdnej jurisdikcii a pod. náleží tiež ústavná požiadavka preskúmania rozhodnutia súdu nižšieho stupňa súdom vyššieho stupňa, pretože len tak sa naplňuje ústavne zaručené základné právo na súdnu ochranu a z nej vyplývajúce právo na spravodlivý proces (napr. m. m. III. ÚS 298/2012).

Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade mal sťažovateľ podľa poučenia okresného súdu možnosť podať odvolanie, ale toto svoje právo iniciovať konanie v druhej inštancii nevyužil, ale priamo sa obrátil na ústavný súd. Právo odvolacieho súdu preskúmať

na základe opravného prostriedku postup okresného súdu a jeho uznesenie o prerušení konania a poskytnúť tak ochranu sťažovateľovým právam vylučuje právomoc ústavného súdu bezprostredne preskúmavať prvostupňové rozhodnutie všeobecného súdu.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (obdobne napr. m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 208/08).

2. Čo sa týka postupu generálnej prokuratúry v bližšie neoznačenom konaní a porušenia označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru, ústavný súd konštatuje, že túto časť sťažnosti ústavný súd odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažnosť v tejto časti neobsahuje jasný návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne a takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej je neúplná a nezrozumiteľná, keďže neobsahuje najmä konkrétne opatrenie smerujúce k náprave porušenia ústavnosti v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde (petit a odôvodnenie sťažnosti totiž neobsahuje označenie konania, v ktorom malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a tiež práva podľa čl. 8 dohovoru).

Ústavný súd v tejto súvislosti opätovne pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Okrem toho sťažovateľ v sťažnosti porušenie svojho základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru vecne neodôvodnil, nevymedzil žiadne relevantné obdobie v konaní, v ktorom malo dochádzať k zbytočným priet'ahom, a preto ústavný súd s prihliadnutím na uvedené sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo vzťahu ku generálnej prokuratúre odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 521/2012

Pokiaľ mal sťažovateľ výhrady voči rýchlosti rozhodovania krajského súdu v jeho veci a namietal, že v zmysle *„nariadenia rady (ES) č. 2201/2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností a dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí“* mal vydať krajský súd rozhodnutie *„najneskôr do šiestich týždňov od podania žiadosti“*, ústavný súd konštatuje, že od predloženia spisu krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa (13. december 2012) aj krátkodobá nečinnosť krajského súdu po dobu viac ako piatich mesiacov ešte neznamená, že došlo v danom prípade k porušeniu označených práv sťažovateľa, ak navyše krajský súd v odpovedi na jeho sťažnosť v podaní z 3. mája 2013 ubezpečil sťažovateľa, že je predpoklad skončenia predmetnej veci najneskôr v júni 2013.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priesťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010 a I. ÚS 96/2011).

Z okolností veci je taktiež zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pre porušenie práv zaručených čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ podal v tom istom mesiaci (máj 2013), v ktorom sa vyjadril k sťažnosti sťažovateľa aj predseda krajského súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, čo znamená, že sťažovateľ ani nedal krajskému súdu dostatočný priestor, aby sám napravil prípadné porušovanie jeho práv.

Ústavný súd v okolnostiach danej veci sa tiež stotožnil so stanoviskom krajského súdu k tomu, že nie je možné jednoznačne uplatniť pre rozhodnutie šesťtyždňovú lehotu zakotvenú „v nariadení rady (ES) č. 2291/2003 a dohovore o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí“ a krajský súd síce ešte nerozhodol o odvolaní sťažovateľa, ale Občiansky súdny poriadok výslovne neupravuje žiadnu konkrétnu procesnú lehotu na výkon rozhodnutia „vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania dieťaťa“.

Vzhľadom na dĺžku namietaného konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 8 CoP 521/2012 (iba od 13. decembra 2012), nezáväznosť výkladu k posudzovaniu urýchleného konania podľa „nariadenia rady (ES) č. 2201/2003 v „Praktickej príručke“ pre justičné orgány v Slovenskej republike, ktorý argument uznal aj samotný sťažovateľ, a tiež predpoklad skončenia a rozhodnutia veci v júni 2013 ústavný súd konštatuje, že v danom prípade ústavný súd nezistil porušenie označených práv sťažovateľa, realnosť

ktorého by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, preto jeho sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne napr. III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011 a III. ÚS 161/2013).

Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v prípade, ak by krajský súd na základe odvolania sťažovateľa uznesenie okresného súdu z 18. októbra 2012 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a prípadne ďalší postup všeobecných súdov v namietanom konaní by nesmeroval plynule a efektívne k jeho právoplatnému skončeniu, sťažovateľovi nebude nič brániť opätovne podať v tejto veci ústavnému súdu opätovne sťažnosť pre porušenie označených práv.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami, ktoré v nej sťažovateľ nastolil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2013